

Kesälästä.

Vuokralaiset ja huoneenvuokralautakunnat.

Ihanaa!

Puhelin ei kilise. Tuuli vain soittaa lempeästi johtoparissa, jonka alitse loikiskelen iltaoiselta terveyslenkilläni poikki vanhan nurmeltuun maantien. Siunaan hengessäni kerrankin pula-aikaa, joka esti minut toteuttamasta mielitekoni: asentaa puhelin Kesälään.

Aurinko laskee suoraan meren syliin, niin kuin se on laskenut täällä niin kauan kuin muistan — ja luultavasti hieman kauemminkin. Merenlahti punertuu ja sinertyy, väreilee spektrin kaikissa väreissä, mutta jää lopulta lepäämään violettiin eniten vivahtavana.

On jo yö, vaikka samalla päivän nousun ensimmäiset enteet pohjoisrannalla ovat havaittavissa. Linnut virittävät uudelleen riemulaulunsa, he kait sen yläasunnoistaan parhaiten huomaavatkin! Puuhaan vielä jotain meriparvekkeella — sieltä avautuva näköalako lie ollut minua työhön johtamassa! Katonräystään alta pujahtaa pikkulintu pyrstö pitkänä rantatörmälle ja siitä rantakivelle.

Västäräkki, pitkäpyrstö, ikuinen shaketinkäyttävä, jos kerran pääsky on frakkiherra!

Mitämaks! Tuossa parvekkeen reunassa räystään alla on aina ollut erinomainen pesimispaikka lintujen näkökulmasta katsoen, mutta ei isäntävään. Sillä isäntäväki haluaisi sekin nauttia merinäköalasta, mutta ei aina ole voinut tehdä sitä koska se kuuluu luonnon ystäviin ja on säälinyt pieniä vuokralaisiaan. Nyt jo viimeisellä hankikelillä täällä käydessäni naulasin muutamia lautoja parrun ja katon väliin, jotta pikkuystävämmä ymmärtäisivät valita otollisemman pesimispaikan.

Ja nyt siellä kuitenkin asuu västäräkkiperhe! Kurkoittauduin oikein katsomaan ja aivan oikein: mahtuihan sen minun lautani ja katon välistä toki tuollainen pitkäselkä pujahtamaan. Ajattelin repiä pois viereisen syvennyksen suojaksi lyömäni lankunpätkän, mutta huomasin silloin, että senkin takaa pilkisti pesä. Kaksi yhden asemasta! Kuka tämä toinen luvaton, mutta silti tervetullut vuokralainen on, sitä en vielä tiedä, sillä en ole tavannut herrasväkeä. En tiedä västäräkkien elintavoista — lieneisköhän isä västäräkki rakentanut itselleen omän työhuoneen eukon kamarin viereen!

Siinä se nyt oli, kun en kirjoittanut parvekkeen nurkalle "Ei vuokrattavana." Jos nyt olisi sekään nykyaikana auttanut.

Ja niin nyt elelemme täällä hyvässä sovussa. Molemmista on tietenkin outoa, kun ei kuulu poikasten piipitystä, mutta kuuluu sitä vielä sitäkin, niin isäntävään kuin vuokralaister puolelta!

Ihmeellinen tuo auringonnousu!

Panu.